Вірність і кохання в інтимній ліриці В. Сосюри і М.Рильського

Поезія розповідає про ті речі, які відбувалися й відбуваються з кожним. Усі ми переживаємо трагічну самотність юності, поривання до щастя зрілості, усі замислюємося над сенсом життя і невідомою країною смерті. А насамперед — ми шукаємо кохання, шукаємо, кому віддати душу й тіло, бо, як казав поет, людина одна — не живе, «Я» — це не тільки я, а «я і ще хтось». Кохання — це довіра, тому поруч із темою кохання в поезії, скільки вона існує, стоїть тема вірності та зради.

Не обминули цієї теми й два тонких лірика української поезії — Максим Рильський та Володимир Сосюра.

Максим Рильський пише стримано, дбаючи про точність слова. Він — поет добірних деталей, що вміє одним-двома рядками створити настрій, передати цілу гаму почуттів. Його відчуття кохання глибоке, трохи сумне, вдячне, пов’язане з пам’яттю про щастя.

В одному з кращих віршів «Яблука доспілі...» він висловлює важливу думку:

Поцілуй востаннє, обійми

востаннє;

Вміє розставаться той, хто вмів

любить.

Ці рядки настроєм близькі до великого пушкінського: «Я вас любил...» Поет не дорікає коханню, що воно скінчилось, а вдячний, що було.

Вічність кохання, близькість до нас людей, які жили так давно, але відчували так само, передає вірш «У теплі дні збирання винограду». Душа Еллади мов прокинулась на мить, коли Рильський змалював зустріч грецьких юнака та дівчини, селян-виноградарів. Цей вірш — гімн коханню й молодості:

І він потягся, як дитина, радо

І мовив: — Добре бути молодим

У теплі дні збирання винограду.

Поезія Володимира Сосюри, на відміну від своєрідної, стриманої поезії Рильського, більш відверта, сповнена поривчастості. Поет наче фіксує найменші душевні рухи, щоб донести їх до читача. Сам себе він називає — «поет ніжний і тривожний». Мабуть, найвідоміші його рядки про кохання — вірш «Так ніхто не кохав...»:

Так ніхто не кохав.

Через тисячі літ лиш приходить подібне кохання.

В день такий розквітає весна на землі

і земля убирається зрання.

Гіперболізм цього вірша може здатися зайвим тільки тій людині, яка не знала першого кохання. Але такі люди не читають віршів.

З Гамлетовим «я вас кохав, як сорок тисяч братів не можуть кохати» перекликається вірш «Марії». Витончена складність метафори нагадує і педантизм ученого, і красномовність східного візиря:

Якби помножити любов усіх людей,

Ту, що була, що є й що потім буде,

То буде ніч. Моя ж любов, як день,

Не знають ще чуття такого люди!

Сосюра пише про себе, тобто про кохання, бо душа справжнього поета завжди закохана. Світло любові підтримує на схилі життя й живить у юності. Душа повинна кохати, бути щедрою. Утрачати, згадувати, боліти. «Виховання почуттів» — найважливіша наука в наш нелюдяний час. Нагородою за це буде те, що

Кожна квітка і стеблина

до тебе тягнуться в півсні.

А ти ідеш. На небокраї

Яка краса огнів сія!

Й разом з природою співає

Душа закохана твоя.